

Sommarminnen.

(För Arvika Tidning af Sigfried Vonheim).

För den, som till och med är född i »Sveriges trädgård», sett många ögon tindra vid synen af dess skönhet, sett »land och haf mötas» — — — äfven för honom är Värmland det sköna och härliga land, och han längtar dit.

Tinhöjdsdalen, ingen brusande älf, intet storslaget vattenfall, men en liten bäck slingrar sig genom den. Och på »bäckens sus i dalen» lyssna svärmande unga.

Ifrån Charlottenberg man åker dit utan något bråk,

om notabene man så vill.

Med skjutsbond' slår man sig i språk,
om man har lust därtill.

Man tager efter eget val
hvad samtalsämne man kan ha.
Och får man icke svar på tal,
så mår man lika bra. —

Så går det backe upp och ned,
och lugnt man följer med.

Önskar man sig en stunds hvila på färden så ha vi älskvärda invånare å Ofrestugan i Bortan, Gutfalla och Fredos, eller man kan inkvartera sig på Tinhöjdstomten, där man af det präktiga värdfolket blir emottagen med mycken gästfrihet. Så gjorde vi.

På den åt den lilla sjön Karing-

tjärnet vettande verandan var kaffekannen »i full farta», då någon föreslog att nästa timme borde användas till att ströfva omkring i skogen. O, härliga utflykter! Skönt, svalt, doftrikt, luften fylld af fågel-sång.

Med Karingtjärnet äro säkert många glada, men äfven sorgliga minnen förknippade. Sägna huru dess namn tillkommit, är ett bland dem.

Vill man se en verkligt vacker tafla, värdig hvilken turists minnes- atelier som helst, bestiges Lilla Tinhöjden, 328 mtr i vädret. Sjöarne Aborrsjön, Treen, vid hvars nordliga ände herregården Fredros ligger inbäddad, Mängen och den i mörk- och ljusgrönt, med herregården Kymsberg och de rödmålade stugorna här och där uti, inramade Kymsjön, åt trenne håll och Stora Tinhöjden åt norr, det är en utsikt som ej kan annat än alltala och vederkvicka främlingen. På sluttningarna rundt ikring vandrar man på en gräsmatta prydd med blåbärsris och blommor i mängd under det skönaste löfverk.

Från Stora Tinhöjden, 364 mtr, har man en vidsträckt utsikt — den präktigaste emellan Kongsvin- ger i Norge, Ormhöjden i Lekvatt- net och Blåbärskullen i Gräsmark. Ända till tjugo socknar kan man

se härifrån, påstås det.

Det är mellan dessa båda höjder Tinhöjdsdalen ligger.

Att kvinnan är af naturen danad att förljufva och försköna dens lif, som dväljes i hennes närhet, är allom veterligt. Skulle icke dalens vana unga flickor vara medvetna därom, »ah de' va' en sak de'». De förstå att på ett berömvärdt sätt fylla glädje i bägaren. Vi ha dem ett tacka för bl. a. en skogsfärd Solbacken—Sandströmsbråten, och hvad som vid framkomsten erbjöds, vill naturälskaren icke gå miste om — förtjusande öfverraskningar. Önskas en verklighetsbild af en bit sagoland, hvarom gamla farmor så måleriskt kunde berätta — tag en tripp till Tinhöjdsdalen. En i sällskapet sade sig förr aldrig varit här, men nu »fick igen en dröm».

Hur härligt skulle ej vara, att i en båt föras fram öfver vattnet därnere 150 mtr under mig, tänkte jag, och säkert aflästes min önskan, ty snart visste jag hur man hade ordnat för kvällen. — — —

I aftonskymningens stillhet skådade jag ifrån ena båten ut öfver »hafvet». Västerhorisonten var färgad och vågen glödde; en liflig musik tonade ut öfver djupen, de sakta årtagen, allt medverkade till en idyllisk stämning. Efter en

halftimme voro vi på Storöns strand. Sedan ön undersökts och ruinerna af en koja bestigits af den oförskräckta fröken R., sjöngos några sångnummer, och hemfärden anträdde.

Till våra landtliga förströelser i öfrigt hör fisketurer, uppfriskande bad, till skogs efter »kröttera», berättelser och kaffe kring lägereld m. m. Apropos bad så finnes vid Uddnäset finsk bastu.

I, som låten tanken ila ibland långt bort till västerns land, minns: fosterlandets dalar, berg gifva, ta ej kindens friska färg.

•

På platsen kämpar, jag vill hoppas ej utan framgång, en blåbandeförening. Men sorgligt nog tycker en del af ortens religiösa, att föreningen, såsom varande en länk i den stora kedjan, hvarmed man så småningom skall binda röfvaren rusdryck, icke har hog många fiender i brännvinsbrännare, krögare m. fl., utan ställa sig äfven de som — motståndare. Är då icke den afklädde och sargade drinkaren vår nästa? »Haf ett hjärta för deras smärta, som bo i nödens hem!» Så manar oss himlen, så ropar hvarje sann fosterlandsvän.